

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.

Egyes példány nem kapható

Előfizetési ár fél évre 5 korona.

Előfizetni csak fél évenként lehet.

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTŐZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESÍTŐJE.

ADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest. VII., Károly-körút 7. sz.
hova az előfizetési öszlegnek valamint a
kéziratok küldendők.

Előfizetési ár fél évre 5 korona.

Kéziratok nem lesznek visszatérve.

TARTALOM. Elárúsítási viszonyok. — Van-e különbség a gyártásban? — Munkáviszonyok és humanitárius intézmények. — Vegyesek. — Hirdetések.

Elárúsítási viszonyok.

Nem kívánjuk felsorolni azon hiányokat, melyek a m. kir. dohánytermékek elárúsítása közül mutatkoznak, először, mivel azokat igen t. olvasóink már javarészt ismerik, másodsor pedig, mi a magunk részéről már számtalanszor foglalkoztunk e tárgygyal lapunk hasábjain. Inkább azzal kívánunk foglalkozni, hogy mikép lehetne e bajon segíteni, miután a nyomasztó helyzet nem szülhet jó eredményt.

Már többször említettük, miszerint e tárgyban azoknak kellene előterjesztéseket tenni, a kik első sorban vannak hivatalva ehhez hozzászólani. A ki tudja, hogy mit jelent az, dohánygyárudában állni és az oda utalt kisérusoknak gyakran árut ki nem adhatni, a ki továbbá tudomással bír arról, hogy az áru kiadásában, mily hiányos a kezelés és hogy a létező szabályzatok vidéken a pénzügyi közegektől gyakran mennyifele képen értelmezettek; a ki végre gyakran egymásnak ellentmondó szabályzatokat át meg áttanulmányozza, az be fogja látni, hogy nagyon is enyhén mondjuk ezen állapotokat legalább is tarthatatlanoknak.

Nem szólunk azon igen sok, az árusra nézve káros, de a kincstárra nézve általában nem előnyös berendezésekről, melyek még ésidőkből származnak. Szólunk inkább azon tényekről, melyeket meg kell változtatni, hogy ama nagy mű, melynek dohánygyedárúság a neve, virágzásában és terjedésében ne gátoltassék.

A mai idők embere szereti a messze esőt, a nehezen elérhetőt megközelíteni. A mi előttünk van, azt tekintetbe sem veszi. Nálunk az a vélemény járja, hogy minden tudást, igyekezetet a dohányművelésre kell fordítani. Ez igen szép dolog lenne, ha a gyártásnak és elárúsításnak ugyanily előmenetelt biztosítanának.

A dohányművelés azon vesszőparipa nálunk, melyen mindig nyargalásznak. Ez helyes is lenne! Ha a dohány a feldolgozás előtt a kivitelre lenne szánva, akkor ezen körülmény dicsérendő és praktikus lenne. Így azonban arról van

szó, hogy egy árut készítsenek 60 millió forint értékben s árusítsák azt. Véleményünk e tárgyban, hogy ezen áru elárúsítási és gyártási módozatait beható tanulmány tárgyává kellene tenni.

Ausztriában is a kincstár főfigyelmét a termelésre fordítja. Ott jelenleg egy a termelésre nevezte igen üdvös újítást hoznak be. Novembert 1-etől kezdve t. i. úgynevezett „dohánytermelési felügyelőket” neveztek ki, a kik a gazdákat egy- s másról felvilágosítva, a dohánytermelésekre ügyelnek.

Ott azonban az elárúsítási viszonyok rendezettebbek, habár mi dohánygyártásukkal nem vagyunk megelégedve. Az elárúsításra azonban igen nagy súlyt fektetnek az illető faktorok s ez oly körülmény, melyet tagadni nem lehet.

Nálunk e teren oly, össze-vissza állapotok vannak, hogy valóban csodálkozunk kell azon, miszerint minden a viszonyokhoz kepest funkcionál. A nagyárusok — fájdalom — még mindig elmulasztották ügyes-bajos dolgáikat illetékes fórum elé vinni és a mi még rosszabb, még eddig soha sem kérdezték meg őket, hogy vajon miképpen lehetne egyik, vagy másik bajon segíteni. Sőt a már maholnap nehéz nyüggé fejlődő „láda kérdés” sem bírta még rá a dohánygyárúsokat arra, hogy együttesen tegyenek valamit ez ügyben. Mindamellett nem tűnik el azon száz meg száz panasz, mely a nagyárusok elégedetlenségét jelzi, azon nagyárusokét, kiknek kedvét, örömet ez üzetághoz a kincstárnak növeszteni kellene. A mi véleményünk ez ügyben, amit már többször hangoztattunk, hogy a rothadt állapotok minél gyorsabb orvoslása immár égetően szükségessé vált.

Ilyformán az elárúsítás teren igen sok dolog várja megváltoztatását, oly dolgok, melyek csekélyeknek látszanak, de valójában igen fontosak. Azon idők rég elmúltak, a mikor még az elárúsítás teren nem volt feltétlenül szükséges a szakavatott, céltudatos működés. Ma, mikor minden leigyekszik rázni a régieség bilincseit és minden teren az újítás és feltalálás üde szellője fú, nekünk is szakítanunk kellene azon hagyományos,

czofpos viszonyokkal, melyek élénken emlékeztetnek — Kinára.

S most ime újlag figyelmébe ajánljuk a pénzügyminiszter ur ő kegyelmességének, azon körülményt, miszerint egy enquete egybehívása e tárgyban nem lenne fölösleges. Ugy hisszük, hogy Magyarország nagyárusai között van igen sok elfogulatlan, képzett s e teren járatos ember, kiknek nézetei nem lennének a monopolum kárára s ezek segítségével életbe lehetne léptetni egymásután mindazon reformokat, mire az elárúsításnak égető szüksége van.

Van-e különbség a gyártásban?

Ígazságtalanok volnánk, ha ezen kérdésre egyszerűen „nem”-mel felelnék, miután gyakran vagyunk azon helyzetben, hogy olyan gyártmányokkal találkozunk, melyek méltók lehetnének arra is, hogy valamely kiállításban kiállítási objectumul tekintessenek. A kérdést tehát oly képen kell formuláznunk, hogy vajjon nem lehetne-e az összes gyártmányokat egyenlő jóságban előállítani? Miután pedig ezen kérdést igen gyakran halljuk hangoztatni, kényszerülve vagyunk e helyen megadni a kellő választ. A kisérus egész nap a leglehetőlenebb nézeteket hallja a gyártást illetőleg, s így akarva nem akarva is ezen nézeteket magáévá teszi. Így pl. hallja, hogy az F.—i Britanica az E.—i Cuba vagy a Js.—i Trabucco a legjobb. Hogy miért azt ő nem tudja, csak azzal van tisztában, hogy azen szivarokat nagyon kéri. A kisérus tehát ezáltal nézetet alkot magának és ezen nézetének a nagyárudában is kifejezést ad. Ott aztán nem veszik tekintetbe már azért sem, mivel a gyártmányokat, úgy adják ki, a mint azok a gyárakból megjönnek. Eltekintve tehát attól, vajjon egyik gyártmány jobb-e a másikonál. Majdnem lehetetlen volna az árusok követeléseinek éleget tenni. Hogy mi e helyen mégis foglalkozunk e tárgygyal ezt azért tesszük, hogy olvasóinkat egyről-másról felvilágosítsuk. Mindenekelőtt ki kell jelentenünk, hogy a szivarokat az ország minden részében készítik. Épen úgy, a mint lehetetlenség pl., hogy mindenkinek egyféle

keze írása legyen, épen, úgy lehetetlen az is, hogy a horvát munkás úgy csinálja a szivart, mint pl. a magyar vagy a német munkás. Minden munkás a szivar készítésnél saját külön szokásait alkalmazza, a miről mindenki, a kit ez érdekel meg is győződhetik. A H. szivart péld. végén lehet megismerni, hogy melyik gyárban készítették. Így van az különben a többi szivarfajnál is. Egy es ugyanazon szivar a tekerés által más és más formát kap. A szivar majd vastag és duzzadt, majd vékony, felig gömbölyű vagy préselt, a mi kizárólag a kéz, vagy az ujjak munkájától függ. Ezen aztán egyrészt nem is változtathatunk semmit, miután másrészt ez csakis akkor bír befolyással a szivar jóságára, ha nagyon is szorosan van össze tekerve, ami ma már ritkábban fordul elő. A dohányt pedig egy es ugyanazon szivarfajhoz már jó előre szortirozzák, úgy hogy abba másféle dohány sohasem kerülhet. Ehhez járul még azon körülmény is, hogy a közp. dohányjövédéki igazgatóság pontosan előírja miszerint, valamely fajta szivar belső töltelékébe milyen arányú keverék legyen. Előfordulhat tehát, hogy egy es ugyanazon szivar nehezebb vagy könnyebb belső töltelékét kaphat, ami aztán csakis a dohány termelési évjárártól függ. A dohány növény, mely leginkább függ az esőtől és a napsugártól, többször egy helyen termeltetve is különböző erősségű vagy gyengeségű lesz. A fogyasztó közönség azonban ezzel nem igen törődik, elszívja szivarját s ha a szokottnál erősebb, akkor keszen van az ítélete is, hogy t. i. ez a gyártmány rosszabb, mint az a másik. Az árusnak azonban erre hallgatnia nem szabad, miután soha sem ád kevesebb értékű árut a szokottnál.

Ebből aztán látható, hogy a gyártmányok különbözőségével hogyan vagyunk. Nem kicsinyelhetjük az árus dolgát sem azért, hogy egyik nap vékonyan sodort szivart ád a vevőnek, másnap már kénytelen más ízű, más erősségű szivart eladni, mely egész más alaku is, de ugyanazon gyártmány és faj mint az előbbi.

Ezen körülmény nagyban hozzájárul ahhoz, hogy a fogyasztóközönség szidja szidja a szivarokat, miáltal az árusnak igen sok keserűség jut osztályrészül. Ez azonban nem is lehet másképp ily colossális mennyiségű gyártásnál. Az elelmi szereket is másképpen készítik egyik városban mint a másikban. Hogyan lehetséges tehát, hogy éppen a szivarokat egyfeleképpen készítsék mindenütt. A fődolog mindig az marad, hogy a fogyasztó pénzért egy aránylag jó productumot kapjon s ebben a tekintetben nálunk nem igen lehet ok a panaszra.

Teljesen meglegedett dohányost soha es sehol sem lehet találni, már azért sem, mivel e tekintetben igen sok

függ az illető egészségi állapotától, gyomrától, idegzetétől és kedvetől. Így tehát az árusnak kell olyan üzleti routineal bírni, hogy a némelykor változó árut, mely azonban akkor is ugyanolyan jóságú, a közönségnek erthetővé téve, eladja. Egy másik tanácsunk az árusoknak, azoknak, kiknek nagyobb tőkejük van az üzletben, hogy mennel több árut tartsanak raktáron, mivel attól is sok függ, ha az eladott szivar több hétig van raktáron. Természetes, hogy a szivarnak azért nem szabad oly száraznak lenni, hogy az érintésnél összetörjek, ha azonban nedvességéből valamit veszít, akkor az aromája is jobb lesz és kinézés tekintetében is tetszetősebb lesz. Mi tehát a következőben concludálunk:

Olyan különbség a gyártásban nincs, mely szerint pl. egyik gyártmányt jóság tekintetében a másik fölé lehetne helyezni.

Munkásviszonyok és humanitárius intézmények.

(Folytatás).

Mindazon munkák díjazásaként, melyek szakmányberben nem teljesíthetők, napi- vagy hetiber állapotitak meg.

A díjazások mérvére nevez alapul szolgálják a helyi átlagosan fizetett napi bérek és munkadíjak, a szakmánybérek pedig oly magasra szabotnak meg, hogy az ezek mellett foglalkoztatott munkások 10—15%-al többet kereshessenek mint napibérben.

Tanoncok csakis a gyártási teendők között legnehezebben elsajátítható szivar- és szivarkakesztési munkák begyakorlására alkalmaztatnak 4—8 héten át, méltányos tanoncdíjak mellett.

A leszámolások a szakmányberben dolgozó dohánygyári munkásokra nézve átvételi- vagy adalék-könyvecske alapján, a napszámban és hetiberben dolgozókra nézve pedig napi munkajegyiek, illetőleg a napi felolvasó könyvek alapján hetenként egyszer meghatározott napokon történnek.

A munkások kifizetését hetenként egyszer az ezen czelra berendezett külön fizető-helyen a fizetési jegyzékeknek felolvasása, valamint a napibéresektől a munkajegyzekeknek beszédese mellett maga a dohánygyárnak aligazgatója vagy helyettese személyesen teljesíti és pedig a jogosult munkásnak saját kezéhez, vagy az esetleg távollevő munkás megbizottjának kezéhez.

A dohánygyári munkások bérét és jog szerint terhelő levonások ugyancsak a kifizetés helyén és idejében a gyári aligazgató által személyesen szedetnek be, mely levonások következők: betegsegélyző-pénztári járulékok, törvényesen kirótt állami és községi adók, bírói letiltások, a gyári igazgató által kiszab-

bot bírságpénzek, kincstári vagyonon okozott károk után kiszabott kártérítések.

Az állandó dohánygyári munkások már régi idők óta és az önálló magyar dohányjövédék fennállásának egész ideje alatt részesülnek a nyugellátás kedvezményében.

Ugyanis az 1885. évi XI. törvény-czikk (nyugdíjtörvény) megalkotása előtt, ha a jövedéket legalább 15 éven át szakadatlanul szolgálták, bebizonyított munkaképtelenség es szegénység esetére éltök fogytáig nyugbérre tarthattak igényt, es pedig: a férfiak 15 év után 25 évig teljesített munka után tíz, 25 évtől 30 évig terjedő munka után tizenket és 30 évet túlhaladó munka után tizenegy — a nők 15 évtől 30 évig teljesített munka után kilenc és ezen tul 14 krajczárnyi naponkénti nyugbérre.

Az idezett törvény létrejötté óta — mely szerint az állandóan alkalmazott napszamosok (munkások es munkásnők), ha szolgálatképtelenek lesznek, 10 év után évi 60 frtban, 25 év után 80 frtban s 40 éven felül évi 100 frt állandó nyugellátásban részesítendők, de az évi nyugellátási napi berök egy évi összege nek $\frac{1}{4}$ -át, $\frac{3}{4}$ -et s illetőleg $\frac{3}{4}$ -ét meg nem haladhatja — a dohánygyári munkások helyzete nyugbér tekintetében jobbra fordult.

A dohánygyári munkásokra nézve igen üdvös es áldásos intézményt képeztek már az önálló magyar dohányjövédék létrejöttével a dohánygyára mellett fennállott es az 1891. évi XIV. törvény-czikk megalkotásáig fentartott dohánygyári munkás-betegápoló es segélyegyletek.

Ezen gyáranként szervezett egyletbe a munkások belépése eleinte csak önkéntesen történt, míg később a belépési kényszer akként hozatott be, hogy az egyletbe való belépes a dohánygyári munkásokra nézve kötelezővé alkotott munkásszabályok értelmében feltettelt képezett, melynek teljesítése nélkül a dohánygyári munkás nem nyerhetett állandó munkahelyet.

Ekként a dohánygyárakban véglegesített munkás mindaddig nem lehetett senki sem, míg az egyletbe tényleg be nem lépett.

A belépési kényszer behozatalóval említett egyletek es dohánygyárak szervezetének kiegészítő részét képező intézménynyé váltak es czéljuk volt tagjaikat megbetegedés esetében orvosi segélyben, gyógyszerekben es betegpénzben részesíteni, agkorunkban segélyezni, elhalálozásuk alkalmával pedig eltemetésükről temetkezési járulékok nyújtása által gondoskodni.

Az egyletek ügyeinek alapszabályok

szerinti igazgatását és vezetését a dohánygyári igazgatóságok és azok felettes hatósága az egyleti tagok sorából alakított választmány közreműködése mellett eszközölték.

Az egyesület tagjai voltak a belépésre kivétel nélkül kötelezett állandó és szolgálatban állott gyári munkásokon kívül azon nyugbérés gyári munkáskn, akik tényleges szolgálatuk idejében az egyesületnek tagjai voltak, ezenkívül szabad elhatározásukból beléphettek a dohánygyári altsztek és szolgák.

(Folyt. köv.)

Vegyések.

A legeslegujabb gyufagyártó-gép. Még le sem csillapodott az izgalom, amit a gyufaiparosok körében a legujabb gyufagyártó, a Barber-féle diamondmatch gép feltalálása okozott, s máris kísért a legeslegujabb gyufagyártó-gép: a Jay-Gould-gép, amely állítólag tizszer annyit produkál, mint diamond-match. A Temps szerint Cochery francia pénzügyminiszter már ki is küldött egy állami mérnököt az Oceanoantultra, hogy az Amerikában lakó szabadalom-tulajdonostól négy-öt ilyen gépet beszeressen. A Gould-gép a gyufagyártás első stádiumában, a gyujtószalak kikészítésében és a sajtóba való tevésében ujitásokat honosít meg: a faanyag itt falpalczikák formájában vezetődik be, amelyeknek szélessége a gyujtó hosszának, vastagsága a gyujtó vastagságának felel meg. Egymásba illeszkedő, rezecés hengerek elmés szerkezete végzi a pácizikák ilyen formára való vágását s a pácizikák ezután automaták segítségével egy nagy tölcserbe gyujtetnek, amelyből egy meglepően egyszerű készülék a sajtóba vezeti őket. A sajtók előtt szelelők vannak, amelyek a pácizikákat valóságos odafujják a sajtóba. A legeslegujabb gép feltalálója azt állítja, hogy gépének a szerkezete megóvja a munkásokat a foszforazkozistól, mert a gőpezet teljesen el van zárva és az emberi erő alkalmazását a gyártási folyamat egyes stádiumaiban teljesen feleslegessé teszi.

Igazgatóváltozás a dohánygyárban. A szegedi dohánygyárban — mint értesülünk — igazgatóváltozás történt. A gyár jelenlegi dérek igazgatóját, Krbek Ottokárt a zágrábi dohánygyár igazgatójává nevezték ki a pénzügyminiszter. A kipróbált jeles dohánygyári főtisztviselőnek a zágrábi gyár vezetéséhez való kirendelését a szolgálati viszonyok tették szükségessé, mert mint a boszniai kormány volt hivatalnok, a szerb és horvát nyelvekkel teljesen ismerős. Krbek Ottokár áthelyezésével egyuttal kinevezték a szegedi dohánygyár új igazgatóját is. Voltaképen ez is csak áthelyezés. A szomolnoki gyár igazgatója, akit voltaképen csak visszahelyeztek ezel Szegedre, mert Hreblay tudvalevőleg volt már egy ízben a szegedi gyár vezetője. Krbek, a volt igazgató a napokban már eltávozik Szegedről s az új igazgató, akit szintén a napokban várnak, átveszi a gyár vezetését. Egyuttal megemlítjük, hogy a szegedi dohánygyárnál tervezett személyzet-szaporítás, amiről a tavasszal volt már szó, — ugylátszik — elmarad.

A mezőgazdasági és erdészeti zsűri szerdán, 12-dikén alakul meg. Reggel 9 órakor a talajnekem, trágyaszerek, meteorológia, földmágnesség és időjelzés, mezőgazdasági üzleti berendezés, mezőgazdasági ismertetése, gyujteményes kiállítások, kenyértermények, hüvelyesek, takarmánynövények, mezőgazdasági szakoktatás és geológiai című csoportok zsűrije. — 10 órakor a kereskedelmi gyógy- és rostos növények, dohány és kertészet című csoportok zsűrije. — 11 órakor az állami termékek, méhészet, selyemtenyésztés, tejgazdasági termékek, állategészségügy című csoportok zsűrije. — 12 órakor a halászat, üdülőtelepek, turistaügy, vízellátás, vírendészet, folyamszabályozás és talajjavítás című csoportok zsűrije. — Délután 3 órakor a szőlő- és borászat című csoportok zsűrije. — 4 órakor az erdészeti és vadászati csoport zsűrije. Az alakuló üléseket a zsűri elnöke, Wekerle Sándor fogja vezetni s a zsűri külön-külön elnököket, alelnököket és előadót választanak, megállapítják a bírálat rendjét s a zsűri elnök által kinevezendő szakértők neveit.

Sikkasztás a dohánygyárban. A szegedi dohánygyár igazgatósága kellemetlen felfedezésre jutott, a mint a „Szegedi Napló” írja — a napokban egyik alantas alkalmazottját sikkasztáson érte. A gyár szolgálja: Boldizsár István feledkezett el magáról és aránylag igen csekély összegért koczkára

tette bizto: kenyérét és ráadásul becsületét. Sikerült is elkotyvetélni mind a ketőt. Az igazgató engedelmével könyöradományt gyujtottak a jó multkoriban a gyár alkalmazottjai között a selmezi tűzkárosult dohánygyári munkástársak javára. A selmezi dohánygyár, mint annak idején a napi sajtóban jelezve volt tűzkatasztrófa sújtotta, ami által az ottani munkáscsaladok érzékeny károsodást szenvedtek. Ezeknek a feleslegjéhez óhajtottak a szegedi munkástársak hozzájárulni. Össze is gyujtotték az apró fillérekből 50 és néhány forintot. Ezt az összeget Krbek Ottokár igazgató még a mult hó folyamán el akarta küldeni a selmezi igazgatósághoz a szegényebb sorsu munkások közt való kiosztás véget. Boldizsár István bizta meg az igazgató, hogy a könyöradományt postára tegye. A szolgát az ördög vezette ezen az utján; elsikasztotta a pénzt és annak feladását valami hamisítvánnyal igazolta annak idején. De persze nem sokára kipatant a bunös manipuláció titka. A gyár igazgatósága várta, hogy Selmezcrről jelezní fogják a pénz megérkezését, de miután ez késett, kérdést intézett oda a könyöradományi összeg felől. Ekkor jött a levél, hogy oda bizony nem érkezett egy fillér sem. Elővették most a szolgát, de eleinte konokul állította, hogy ő a pénzt feladta. A postán ennek semmi nyoma. Erre jámborkodni óhajtott a jeles legény és azzal védekezett, hogy magánál felejtette a pénzt. Az igazgató azonnal megtette ellene a bünvádi feljelentést sikkasztásért és egyben felfüggesztette állását. Most kapadozott a bunös ember a mentő szálak utján; az összeget visszaszolgáltatta, de már késő volt. A vizsgálat folyik ellene.

Szerkesztői üzenetek.

Prónay úrnak Budapest. Szivart és dohányt lehet Ausztriából hozzánk behozni, ha nem nagy a mennyiség, mely azonban meghatározva nincsen és ha a szivart vagy dohányt privat-személy adja föl és privat-személy veszi át. Üzleti színezetnek tehát a dologban nem szabad lenni. Ugyanigy van, ha Magyarországból Ausztriába küldünk dohányt. Igen sokszor előfordul ugyan, hogy a pénzügyi közegek az ily módon küldött árut, az illető szabályok nem ismerése folytán lefoglalják, de aztán a legrovidebb idő alatt ismét kiadják. Kivánatos lenne, hogy a m. kir. dohány-egyed-áruság ezen szabályzatot mihamarabb közzétenné.

E. K. Kolozsvár. Megtalálja jelen számunkban.

R. E. Budapest. Mindenesetre. Hisz nélkül semmi sem lehet fogni. Üdvözet.

K. O. Látogasson meg szerkesztőségünkben.

Szegedszerkesztő: Heltai Nándor.

46303

V. 1896.

Ajánlati hirdetmény.

A nagyváradi m. kir. pénzügyigazgatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Biharmegyébe kebelezzett **Beél** községben üresedésbe jött dohánygyárúda betöltése végett írásbeli ajánlatok beadása utján **1896. év augusztus hó 26-án délelőtt 10 órakor** a pénzügyigazgatóságnál versenytárgyalás fog tartatni.

Az árlejtés tárgyat ugyancsak a versenyzők által az eladás után igénybe vehető ellátási jutalék fogja képezni és a dohánygyárúda annak fog átadatni, ki a legcsekélyebb eladási díjt fogja követelni, mindazonáltal a kincstár fentartja magának azon jogot, hogy a versenyzők között szabadon választhasson, mi okból az ajánlattevő semmi esetben sem támaszthat igényt azért, mivel ajánlata el nem fogadtatott.

Az eddigi dohánygyárúdas a nagyvárada kezeléseért $3\frac{3}{4}\%$ tőzsdéjít élvezett.

A dohánygyárúdanak utolsó három évi nyers forgalmának átlaga 18647 frtot tett ki és ahhoz anyagbeszerzés végett 39 kisárus van utalva, továbbá az áruda kezelésével a bélyeg és váltó uralpok eladásának kötelezettsége $1\frac{1}{2}\%$ eladási jutalék mellett adatik meg az engedély.

Az összes gyártmány-készletek a nagyváradi dohánygyárúda raktárból, a bélyegkészletek pedig a tenkei m. kir. adóhivatalnál lesznek beszerzendők.

Köteles leendő a vállalkozó a dohánygyárúdat az átvétellel kitűzött napon, továbbá a fogyasztási viszonyoknak megfelelő 14 napi tartalékkészletet 800 frt értékben beszerezni és folyton érintetlen teljességben fentartani, azonkívül a napi eladásra szükségelt gyártmány mennyiségét is beszerezni.

A dohánygyárúda és evvel egybekapcsolt kis tőzsde lehetőleg a Piac-téren vagy Fő-utczán élénk forgalmú helyen, száraz bolti és raktári helyiségben személyesen kezelendő és az üzletről azon öt rendbeli könyvek pontosan vezetendők, melyek a dohányeladási szabályok 19. §-ban részletezve vannak. A pályázók kötelesek bánatpénz fejében 80 frt készpénzben, vagy tőzsdén jegyzett állampapirokban 50 kros bélyeggel ellátott, sajátkezüleg aláírt lepecsételt ajánlatukhoz csatolni, vagy pedig ezen összeget valame yik állami pénztárnál lefizetni, az arról szóló nyugtát az ajánlatához mellékelni és az ajánlat ezen cím alatt: „Ajánlat” a beéli dohánygyárúda elnyeréseért legkésőbb 1896. év augusztus hó 26-án d. e. 9 óráig a pénzügyigazgatóság főnökségénél közvetlen vagy posta utján benyújtani.

Az ezen vállalatnál mérvadó részletes feltételek és azzal egybekötött kötelezettségek a pénzügyigazgatóságnál és a szalontai pénzügyi biztostnál megtekinthetők.

Nagyváradon, 1896. évi augusztus hó 4-én.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

Le Griffon

legjobb és legkedveltebb

valódi francia szivarkapapir és szivarkahüvelyek

Le Griffon „Patent“

kedvelt és praktikus szivarkapapir.

Nagybani eladás az ország összes
norinbergi és papir-nagykereskedé-
sekben.

GYÁRI FÖRAKTÁR:

G O L D Z I E H E R G É Z A

BUDAPEST,

V. kerület, Arany János-utca 20. szám.